

Χριστούγεννα: Η αλήθεια ήλθεν, η σκιά παρέδραμεν... (Γεώργιος Ν. Κόϊος, Ιατρός)

/ [Πεμπτουσία](#)

***Χριστός γεννάται δοξάσατε
Χριστόν εξ ουρανού απαντήσατε
Χριστός επι Γης υψώθητε
άσατε το Κυρίω πάσα η Γη.....***

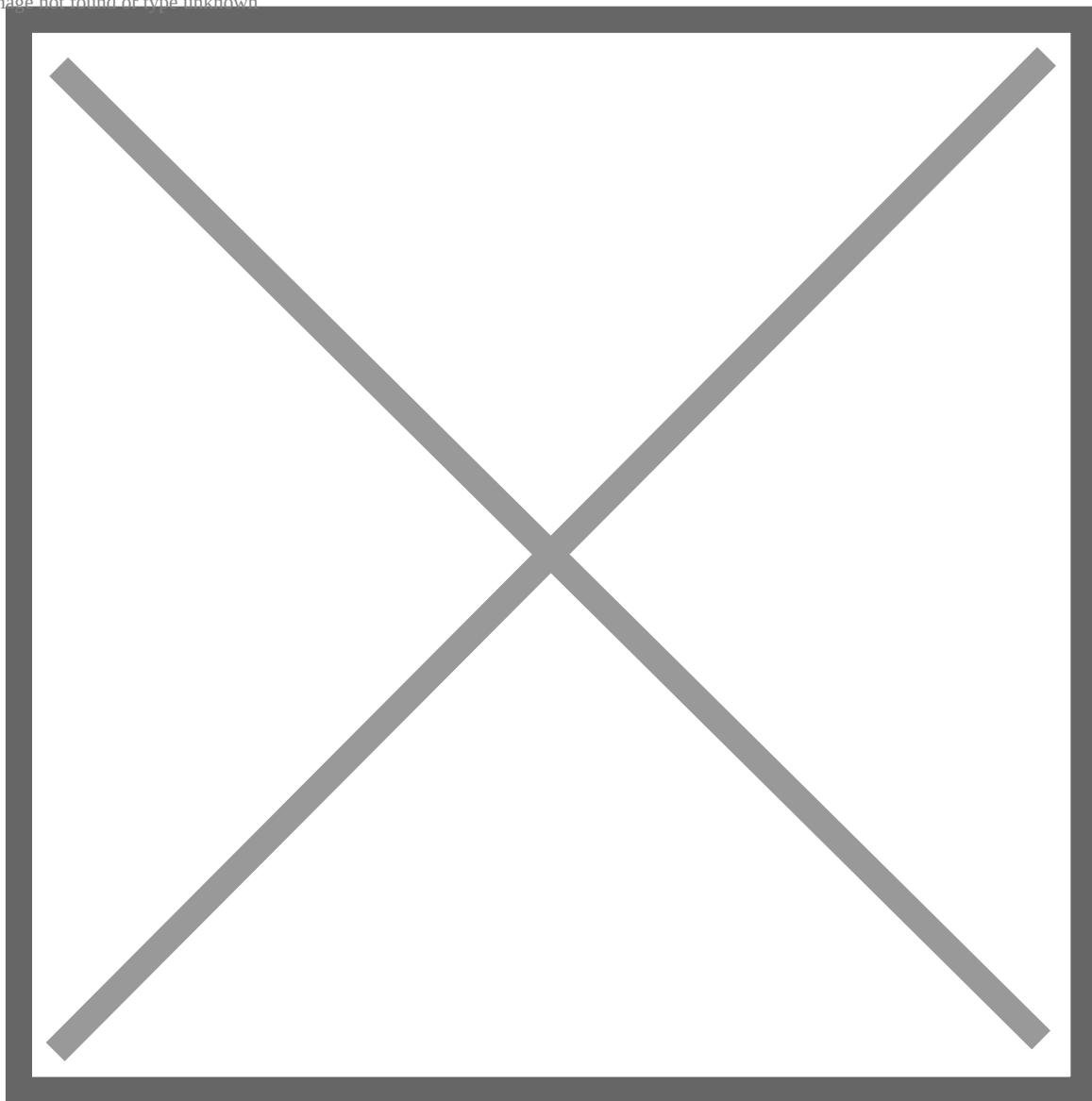
(κομμάτι από χριστουγεννιάτικο ύμνο)

Έφθασαν και φέτος τα Χριστούγεννα. Ο κόσμος ετοιμάζεται να γιορτάσει. Ετοιμάζεται να χαρίσει και να δεχθεί δώρα. Να πάει σε ρεβεγιόν ή να γιορτάσει σπίτι με την οικογένειά του και να ευφρανθεί τα αγαθά του. Πολλοί θα πάνε στην Εκκλησία και θα επιστρέψουν στο σπίτι ή θα βγούνε έξω για να χαρούν με γνωστούς και φίλους. Δίνουμε και παίρνουμε ευχές «Καλά Χριστούγεννα». Για όλους μας, σχεδόν, τουλάχιστον πριν από την οικονομική κρίση που περνάμε, τα Χριστούγεννα σήμαιναν το δώρο των Χριστουγέννων, που μας βοηθούσε να περνάμε καλά, να ψωνισθούμε, να καλύψουμε διάφορες ανάγκες.

Αλλά, αυτό είναι όλο κι όλο το μήνυμα των Χριστουγέννων; Αυτό σημαίνουν τα Χριστούγεννα;

Ο Χριστός γεννήθηκε πριν 2018 χρόνια. Χώρισε την ιστορία του κόσμου σε περίοδο προ Χριστού και μετά Χριστόν. Την αποδοχή του γεγονότος αυτού την κάνουμε όλοι, σε ολόκληρη την υφήλιο, όταν αναγράφουμε την ημερομηνία σε κάθε έγγραφο, σε όλο τον κόσμο, κάθε μέρα.

Image not found or type unknown

Ο Χριστός ενανθρώπισε μια φορά και εμείς ενθυμούμαστε το γεγονόςός κάθε χρόνο τα Χριστούγεννα με τον τρόπο που περιγράψαμε.

Και πάλι ας αναρωτηθούμε: αυτό είναι το νόημα της Εορτής;

Ας εξετάσουμε το γεγονόςός από κοντά.

Ο Χριστός ενανθρώπισε, γεννήθηκε σαρκικά μια φορά. Ωστόσο γεννιέται κάθε μέρα στην καρδιά του ανθρώπου. Ψάχνει απλές, καθαρές, ταπεινές καρδιές που ανοίγουν για να γίνουν φάτνη για να γεννηθεί ο Αχώρητος Δημιουργός του Σύμπαντος. Μια καρδιά με μέγεθος μιας γροθιάς, αποκτά με θαυμαστό τρόπο άπειρο πνευματικό μέγεθος και χωρά τον Άπειρο Θεό, την Αγία Τριάδα. Αυτό είναι το Μέγα Μυστήριο των Χριστουγέννων.

Όταν ανοίγεται η καρδιά στον Χριστό και προσφέρεται ως φάτνη, έρχεται και

ενοικεί όλη η Θεότητα, η Αγία Τριάδα.

Και λοιπόν; Τι σημασία έχει το γεγονός αυτό;

Όταν γεννιέται ο Χριστός στην καρδιά την καθαρή, ο άνθρωπος χριστοποιείται, γίνεται χριστοφόρος και οδηγείται στην θέωση. Τότε το Άγιο Πνεύμα, που ενοικεί με τον Χριστό στην καρδιά, χαριτώνει τον άνθρωπο και ο άνθρωπος της Χάριτος δέχεται τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος, που είναι η αγάπη, η χαρά, η πραότητα, η ειρήνη, η πίστη, η αγαθότητα, η καλωσύνη.

Ο χριστοποιημένος άνθρωπος αγαπάει. Η μεμψιμοιρία και η μιζέρια φεύγουν. βλέπει τον διπλανό του ως φίλο, ως συν-άνθρωπο, ως συν-εργάτη, ως συν-άδελφό του. Δεν τον αισθάνεται ως αντίπαλο ή και εχθρό του ακόμη, όπως συμβαίνει την σημερινή εποχή. Επιθυμεί να συν-εργάζεται, να συν-δημιουργεί, να συν-χαίρει και η καρδιά του ευφραίνεται από την πληρότητα που του προσφέρει η αγάπη. Κάθε παιδί το αισθάνεται και δικό του παιδί. Αισθάνεται τον εαυτό του μέλος της ευρύτερης οικογένειας που αποτελεί την κοινωνία. Βλέπει τον εαυτό του ένα λιθάρι, ανεξάρτητα αν το μέγεθος είναι μικρό ή μεγάλο, που μαζί με τους άλλους, που τους θεωρεί επίσης λιθάρια απαραίτητα, συνιστούν τον ενιαίο και στέρεο ιστό της κοινωνίας. Μιας κοινωνίας με τα χαρακτηριστικά του αυτό-, και αλληλοσεβασμού, της αλληλοεκτίμησης, της αλληλοβοήθειας. Χαρακτηριστικά που στηρίζονται στην θεμελειώδη εντολή του Χριστού ο Οποίος γεννιέται στην καρδιά μας , την εντολή «αγαπάτε αλλήλους».

Εμείς όμως, αισθανόμαστε κάτι από αυτά που περιγράψαμε;

Φοβάμαι πολύ ότι αν σταθούμε μπροστά

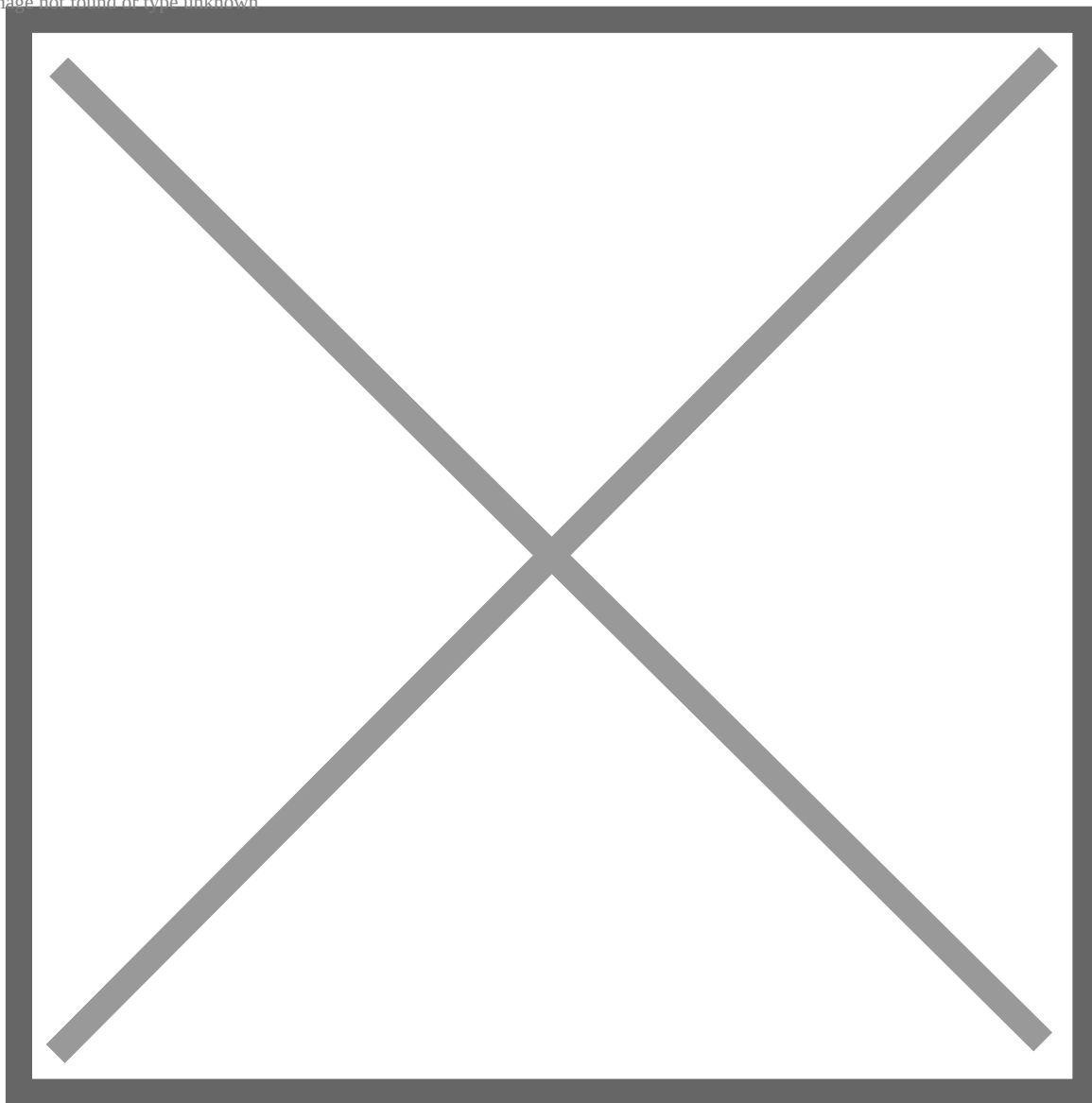
στον καθέφτη και κοιτάξουμε με ειλικρίνεια τον εαυτό μας θα εκπλαγούμε και θα απαγοητευθούμε. Θα δούμε ένα τεράστιο «ΕΓΩ» μέσα στην καρδιά μας, που δεν

αφήνει περιθώρια για φάτνη για να γεννηθεί μέσα ο Χριστός και να την ανακαινίσει. Όλα περιστρέφονται γύρω από το «εγώ» σε μια έντονη προσπάθεια να το ικανοποιήσουν. Ο εγωιστής άνθρωπος σκέφτεται μόνο τον εαυτό του. Πάντοτε και μόνο αυτός έχει δίκηο. Δυσκολεύεται να δεχθεί την συνύπαρξη με τον διπλανό του. Αισθάνεται να αδικείται η αξία του, δεν τον καταλαβαίνουν οι άλλοι και δεν του αποδίδονται επαρκώς αυτά που του αξίζουν. Όταν δεν τον παραδέχονται προσπαθεί με διάφορους τρόπους να επιβληθεί και αν κατέχει κάποια εξουσία λόγω θέσεως δεν διστάζει να την χρησιμοποιήσει για την επιβολή του. Εμφανίζεται ως «προοδευτικός» και ασπάζεται άκριτα τις «μοντέρνες» αντιλήψεις, οι οποίες στην σημερινή εποχή αναφέρονται στην άρνηση του Θεού, την βλαστήμια, την παρανόηση και παρερμηνία θεμελιωδών αρχών και εννοιών, όπως η ελευθερία, η δημοκρατία, η δικαιοσύνη, η οικογένεια, η πατρίδα, και γενικά τις αξίες, τις οποίες θεωρεί «συντηρητικές, αναχρονιστικές και παρωχημένες». Ζητάει, λοιπόν, με θράσος, και καμαρώνει γι αυτό, να φύγει η εικόνα του Χριστού από παντού, δηλώνει καμαρώνοντας άθεος, αρνείται την προσευχή στα σχολεία και προσπαθεί με βίαιο «δημοκρατικό» τρόπο να επιβάλλει την στάση του, αλλοιώνει την ιστορία, παρελαύνει ξετσίπωτος γυμνός ή με ομοφυλοφύλους, βάζει φωτιές, καταστρέφει περιουσίες, εκδηλώνει έμπρακτα το μίσος, και θεωρεί την χυδαία συμπεριφορά ως «ιδανικό» και το μίσος ως «αρετή». Το ονοματίζουν και «ετερότητα», και απαιτούν για την άρρωστη έκφρασή τους «ατομικά δικαιώματα» και όσους προβληματίζονται με την συμπεριφορά τους τους αποκαλούν θρασύτατα «ρατσιστές» «ομοφοβικούς», «σκοταδιστές», «οπισθοδρομικούς, και την αναγνώρισή τους προσπαθούν να την επιβάλλουν με «δημοκρατική» βία.

Αναλογιζόμαστε καθόλου το είδος αυτής της συμπεριφοράς και τις συνέπειες στην ζωή μας;

Πιστεύω ότι αυτό είναι συνέπεια του εγωισμού και δεν είναι δυνατόν να γίνει διαφορετικά όταν διώχνει κανείς τον Χριστό από την καρδιά του και την ύπαρξή του. Διώχνοντας τον Χριστό από μέσα μας το κενό το καταλαμβάνει ο διάβολος με όλες τις συνέπειες. Αυτό προσπαθούν να το επιβάλλουν οι «ελευθερωμένοι από το Θεό» άθεοι σε όλο τον κόσμο. Αλλά, ας ρίξουμε μια ματιά στην υφήλιο να δούμε τα αποτελέσματα. Μίσος, πόλεμοι, καταστροφές, δολοφονίες, φτώχεια, πόνος, πείνα, θάνατος, κακοποίηση, διαστροφές και ό,τι άλλο κακό μπορεί να φαντασθεί κανείς. Αυτά είναι τα ψώνια της αποκοτιάς μας. Στην χώρα μας ο ένας βλέπει τον άλλο σαν εχθρό, λες και τα προβλήματα του ενός διαφέρουν από τα προβλήματα του άλλου.

Image not found or type unknown

Και έρχεται ο Χριστός, πιο πολύ τις μέρες αυτές που πλησιάζουν τα Χριστούγεννα, ανοίγει την αγκαλιά Του και μας καλεί ΟΛΟΥΣ, και ιδιαίτερα τους πιο πονεμένους και ταλαιπωρημένους.

– «Ελάτε κοντά μου όλοι όσοι κουβαλάτε βαρύ φορτίο, όλοι οι κουρασμένοι και αδικημένοι, όσοι κακοπαθαίνετε, ελάτε να να σας ξεκουράσω. Δεν σας καλώ με το ζόρι, όσοι θέλετε ελάτε για να βρείτε ανάπαυση, ειρήνη μέσα σας, γαλήνη. Ελάτε με καθαρή καρδιά, ταπεινά, με αγάπη και θα σας την γεμίσω με την Χάρι μου. Θα σας δώσω δύναμη, κουράγιο, υπομονή. Στην φαινομενική αδυναμία σας θα προσθέσω δύναμη που θα σας βοηθήσει να σηκώνετε όχι μόνο τις δικές σας δυσκολίες και τα δικά σας βάρη, όσο βαρειά και επώδυνα και αν είναι, αλλά και του πλησίον σας. Θα γευθείτε συναισθήματα πρωτόγνωρα που στηρίζονται στην αγάπη, την Αγάπη Μου».

Αυτή η πρόσκληση μας γεμίζει εσωτερική γαλήνη και πραότητα. Αισθανόμαστε την παρουσία του άλλου όπως την παρουσία αγαπημένου και πάντα γνώριμου προσώπου, όπως την παρουσία του παιδιού μας, του αδελφού μας, του γονιού μας. Ξεχνάς την οργή, τον φόβο, την ανασφάλεια, τα ένστιχτα, την χυδαιότητα και θέλεις να τον πάρεις μια αγκαλιά, να του ζητήσεις συγνώμη αν τον πίκρανες. Να μην του προκαλείς φόβο αλλά να του προσφέρεις ΑΓΑΠΗ.

Αυτή είναι η δύναμη του Χριστού όταν σε κάθε ανθρώπινη καρδιά και μάλιστα Χριστιανού, γεννιέται τόσο ταπεινά ο Παντοδύναμος Κύριος.

Μήπως ήρθε η ώρα να ανοίξουμε την καρδιά μας με απλότητα, να την κάνουμε φάτνη, να αφήσουμε να γεννηθεί ο Χριστός μέσα της και να ζήσουμε πραγματικά Χριστούγεννα;